

АЛКОТО СЛУГИНЧЕ.

Въ господарската кѣща щѣше да има кръщение. Малката слугиня — Коломба, се залови да измие мѣднитѣ сѣдове — тенджери, тигани и котли. Работата прашѣше въ рѣцѣтъ ѝ. И щомъ свърши миенето и нареди изчистенитѣ сѣдове по полицитѣ, кухнята изглеждаше празнично облѣчена; всичко блещѣше като злато. Коломба весело огледаше цѣлата кухня.

Послѣ тя почна да чисти лъжицитѣ и вилицитѣ. Въ това врѣме пѣкъ на огъня врѣше супа. Супата кипѣше, капачето на тенджарата подскачаше, а на Коломба се струваше, че подъ капачето скачатъ хора на коне: хопъ! хопъ! по-скоро, по-скоро! Скачатъ, скачатъ!...

Но ето че нѣкой почука на вратата. Тя отвори. Влѣзе подочистачътъ.

— Добъръ день, госпожице Коломба, — каза той, сне торбата си и почна да вади отъ нея четка и парчета восѣкъ. Слѣдъ това залѣпи восѣкъ на края на една прѣчка.

— Днесъ закѣснѣхъ малко, — продължи той едва дишайки, — отъ вчера не ми бѣше добръ. Ако господаритѣ нѣмаха кръщение, не бихъ дошелъ и днесъ. А за такива случаи трѣбва всичко да блести.

Подочистачътъ събу обувката си и обу едни чехли. Слѣдъ това влѣзе въ стаята, намаза пода съ восѣкъ и почна да търка ту напредъ, ту назадъ. И дѣйствително, той не изглеждаше здравъ: постоянно кашляше, потъ изби челото му, често спираше и си почиваше.

Коломба влѣзе въ гостната стая и извика очудена: — Колко лъщи подѣтъ! Сѣкашъ е огледало!... Но блѣдността на подочистача я порази.

— Седнете! — каза тя. — Седнете да си починете! Колко сте уморенъ!...

И тя го покани да седне на канапето, обшито съ розова копринена обвивка и златни цвѣтя.

Подочистачътъ, капналь отъ умора и безсилие, се отпусна на канапето. Коломба си спомни, че веднѣжъ майка ѝ